

Naast & Liefde

Naast & Liefde

Lars Doorduijn

Copyright © 2019
Omslagontwerp
Uitgeverij
ISBN

Lars Doorduijn
Studio Doorduijn
Brave New Books
9789402189384

1. Dinsdagavond

Het is half zeven op een regenachtige dinsdagavond. David Torenstra trekt de deur van zijn huis achter zich dicht en loopt met opgetrokken kraag naar de garage naast zijn huis. Iedere keer als hij dit in de regen doet, bedenkt hij dat ze toch echt een keer een doorgang vanuit het huis moeten laten maken. Juist als hij het tuinhek opent en de stoep opstapt, klinkt er een luide fietsbel en een gesmoorde schreeuw: "Sorry buurman!"

David schrikt van de kreet en van het fietsstuur dat een pijnscheut in zijn elleboog veroorzaakt. Onhandig grijpt hij zijn buurman vast, die op zijn beurt half over zijn fiets heen hangt om te voorkomen dat David omvalt. Heel even hebben ze elkaar ongemakkelijk vast. De regen klatert op hun hoofden neer.

"Sorry man, ik zag je niet aankomen!" verontschuldigt Bram zich, die aan het gezicht van zijn buurman ziet, dat hij beter niet kan zeggen dat David helemaal niet keek voordat hij de tuin uitstapte.

"Uhm, ja, nou ja, kan gebeuren buurman. Maar je mag eigenlijk ook niet op het trottoir fietsen hè?"

"Je hebt helemaal gelijk, ik wilde effe snel thuis zijn. Gaat het wel?" vraagt hij wijzend naar de elleboog waarover David met een van pijn verwrongen gezicht wrijft.

"Uhm, ja, het gaat geloof ik wel. Ik moet ervandoor, fijne avond hoor!" mompelt David wat onhandig.

"Gaat lukken, jij ook hè? Mazzel!" roept Bram, terwijl hij zijn voortuin in fietst, zijn fiets met een smak tegen het raam gooit, de sleutel uit het slot haalt, de voordeur opent en luidkeels naar binnen roept: "Schatje, ik ben thui-uis!"

David heeft inmiddels de garagedeur met zijn afstandbediening geopend en is in zijn auto gaan zitten. Een nagelnieuwe Audi A6, waar hij volop van geniet.

Hij laat zijn hand over het zachte leer glijden en ademt door zijn neus diep in om de nieuwe auto-geur in zich op te nemen.

“Wat een heerlijke zegen is dit Heer,” bidt hij hardop, “Dank U wel daarvoor. Wat een voorrecht dat ik deze auto kan rijden.” Hij draait de sleutel om en glimlacht als hij de 6 cilinders tot leven hoort komen. Hij voelt zich gezegend. Met deze auto, natuurlijk, maar meer nog met zijn gezin. Zijn lieve vrouw Elise en hun twee heerlijke zonen Simon en Levi. Hij rijdt rechtsaf en werpt een blik op zijn huis. Het zit strak in de lak, vorig jaar hebben ze het hele huis door een schilder laten opknappen. Ook de tuin ziet er prachtig uit, ondanks het slechte weer. Hij geeft een beetje gas en ziet dan het huis van zijn burens. De fiets van Bram staat slordig tegen het raam, in de tuin staat een verregende barbecue. Het schilderwerk heeft de buurman zelf gedaan en dat vindt David jammer. Het is gewoon minder strak dan hun huis en ziet er minder netjes uit. David heeft nog voorgesteld om de schilder gelijk ook Brams huis te laten schilderen, maar die gaf aan, dat hij dat klusje prima zelf kon doen. David heeft het met lede ogen aangezien.

“Tja, je kunt wel het huis van je schoonmoeder erven en er gaan wonen, maar als je niet eens het geld hebt om het te laten schilderen, kun je je afvragen of je wel in deze buurt past,” denkt David als hij het rommelige geheel van zijn burens bekijkt, “Het past gewoon niet hier in Zuid.”

Hij krijgt maar moeizaam contact met zijn burens.

Bram is ambulancechauffeur, zijn vrouw Suzan werkt als secretaresse op een makelaarskantoor. David heeft meerdere malen geprobeerd om een ontspannen gesprekje aan te gaan over de heg in de achtertuin, maar er lijken weinig raakvlakken te zijn tussen de twee. Elise had in een gesprekje van Suzan wel eens begrepen dat Bram en zij geen kinderen konden krijgen. Dat vond David oprecht naar voor zijn burens, toen hij het hoorde.

“Here God, geef me toch de woorden die ik moet spreken tegen Bram om hem van U te vertellen. Alleen met U zal zijn leven echt zin krijgen. Alleen met U zal er orde in zijn leven komen, en U zult hen ook kinderen schenken als ze met U leven! Dat weet ik zeker;” bidt David hardop in de auto verder.

Hij hoorde laatst van Elise, dat Bram en Suzan een heel hoog oplopende ruzie hadden gehad. Het geschreeuw was in de hele buurt te horen geweest en toen er met deuren werd gegooid, had Elise even gedacht om de politie te bellen. Uit het geschreeuw had ze opgemaakt, dat Bram ontrouw was geweest aan zijn vrouw. Hoewel het natuurlijk niet zijn zaak was, had dit David boos gemaakt.

“Hoe kon je nu je eigen vrouw bedriegen?” had David zich afgevraagd, “Maar goed, ze zijn bij elkaar gebleven, dat is al heel wat.”

David wrijft nog eens aan zijn elleboog en schudt de gedachten aan zijn buurman van zich af. Hij bedient op zijn stuur de audioinstallatie van de Audi.

“God have mercy” schalt er uit de dolby surround. Prachtige sound. David geniet van de rit naar de kerk.

“Dank U Here, voor deze zegen” spreekt hij tussen de gospelmuziek door. Hij zingt uit volle borst mee, de meewarige blikken van andere weggebruikers bewust negerend. Hij nadert een druk kruispunt. Zelfs na de spits is het hier op dinsdagavond nog druk. Het weer werkt natuurlijk ook niet echt mee. De hele dag valt er al een gestage regen en het waait. Het lijkt wel alsof iedereen met de auto naar zijn werk is gegaan. “Gelukkig zit ik lekker warm en droog.”

Plotseling zet David zijn muziek zachter. Hoorde hij nu een sirene? Ja, hij hoorde het toch goed! Er komt ergens een ambulance aan. David kijkt links en rechts maar kan hem niet ontdekken. Als hij in zijn achteruitkijkspiegel kijkt, ziet hij hem komen: de ambulance rijdt een paar auto's achter hem. Snel kijkt David om zich heen.

Daar! Een kleine strook gras. Hij doet zijn richtingaanwijzer aan en schiet snel de vrije ruimte aan de rechterkant in.

Net op tijd, want de ambulance rijdt met gierende, dubbel loeiende sirene langs hem heen en schiet op de kruising met een noodgang de hoek om.

“Tjonge, dat ging snel. Gelukkig dat ik zo snel kon handelen. Kunnen ze direct doorrijden,” denkt David hardop, “Apart eigenlijk, dat werk van Bram. Gaat ie met gillende sirene op een ongeluk af, met heel veel haast en bombarie. Prachtig natuurlijk... Redt iemands leven. Is ie een held... iedereen blij.. maar uiteindelijk... uiteindelijk gaat die man toch dood. Ik bedoel... iedereen sterft een keer. Dan kunnen ze je wel redden voor een keer, maar uiteindelijk maakt het geen verschil als ze Jezus niet hebben leren kennen” mijmert David achter het stuur.

Daar is de gemeente al. David en Elise zijn nu acht jaar lid van de Evangelische gemeente ‘De Rank’ in een plaats onder de rook van Amsterdam. Een vrolijk kerkelijke gemeente, die onder de leiding van voorganger Vincent Rietdekker explosief is gegroeid. Van een kleine oubollige gemeente met overwegend oudere leden is de gemeente geworden tot een jonge, dynamische kerk. Iedere zondag worden er twee diensten gehouden voor jong en oud. De mensen voelen zich aangetrokken door de ongedwongen sfeer. Informeel, maar toch met ontzag voor God. Het worshipteam onder leiding van David speelt een grote rol in de dienst en in de groei van de gemeente. Het heeft veel tijd gekost voordat de gemeente in ging zien, dat muziek in Gods Koninkrijk een cruciale rol speelt. Eindeloze discussies heeft David gevoerd met vooral de leiders die er al jaren lid waren.

“De oude hap, tsja, zo noemde ik ze altijd,” bedenkt David als hij zich in de auto in gebed voorbereid op de repetitie van vanavond. “Hoe zou het zijn met Henk en Jaap? Zij waren de eerste leiders van de gemeente, die weg gingen. Toen vond ik het erg. Verschrikkelijk. Tjonge, wat heb ik daar een verdriet en strijd om gehad. Ze dreven het echt op de

spits toen. Wat een vergaderingen. Zelfs *tijdens* de dienst op zondag. Hoe er een drumstel in de gemeente kon komen, of een basgitaar! Alsof het een zonde is om mooie muziek te maken. Maar de gemeente had mij gekozen als zangleider, dus het was mijn verantwoordelijkheid. Had ik liefdevoller moeten zijn Heer? Had ik meer moeten doen om ze bij de gemeente te houden? Om de vrede te bewaren? Nee, ik geloof het niet. U vroeg aan Uw eigen discipelen zelfs of ze ook niet weg wilden gaan, toen de meesten vonden dat Uw boodschap te hard was.”

De regen valt nog steeds op het dak van de auto en het water op de voorruit vertekent de wereld op een vreemde manier, nu de ruitenwissers hun werk niet meer doen.

“Eigenlijk is het goed geweest dat ze weggingen. Het maakte ruimte voor de nieuwe werken die U toen bent begonnen Jezus,” overdenkt David de turbulente tijd in de gemeente, terwijl hij vanuit zijn auto naar het mooie gebouw kijkt.

Toen de twee oudsten waren opgestapt en hun heil hadden gezocht bij een meer behoudende gemeente in de buurt, was minstens een derde van de gemeenteleden hen gevolgd. Ze vonden De Rank te charismatisch worden. Te geestelijk. Even was het heel spannend geworden, omdat het leek alsof de gemeente het niet zou overleven. En toen was daar die gedenkwaardige dienst op zomaar een zondag. Zo leek het. Zomaar een zondagse dienst: David en Elise waren met een moedeloos gevoel naar de gemeente gereden. Hoeveel mensen zouden er nu weer zeggen, dat ze weggingen? Het leek wel of het bij het koffiedrinken na de dienst alleen maar over de problemen in de gemeente kon gaan. David leidde de zangdienst, zoals ze dat toen nog noemden en wilde daarna bidden voor de gastspreker van die ochtend: Glenn Houwaart. Glenn sprak twee keer per jaar in de Rank en was in Nederland een veelgevraagd spreker.

“Wacht even David,” had Glenn gezegd, terwijl hij de microfoon van David overnam. “Ik heb het heel sterk op mijn hart om voor *jou* te

bidden, vind je dat goed?” vroeg hij, David vriendelijk aankijkend. Die was eigenlijk te verbaasd om ‘ja’ of ‘nee’ te zeggen, dus knikte hij schaapachtig, dat hij het wel goed vond.

Glenn stak van wal: “Dank U Here Jezus voor deze schitterende ochtend. Voor Uw goedheid en liefde. Uw genade Here! Ik kom met mijn broeder David voor Uw aangezicht Here, ja Here, ik ervaar zo’n strijd in zijn hart Heer. Hij is zo bewogen met Uw gemeente, ik proef zo’n groot verlangen in zijn hart om Uw gemeente bij U te brengen Here. Om U te aanbidden in geest en waarheid Heer. OH! Wat een VERLANGEN!” Glenns stem klonk luider en luider en hij was duidelijk geëmotioneerd, “Here, het is van U! Het is Uw verlangen Here. David, de Here heeft vanmorgen een woord voor je. Luister naar Zijn Woord. Zo spreekt de Here Here: ‘David, Ik ga je gebruiken voor een groot werk van aanbidding. Ik ga je leiden op de weg van herstel van Mijn gemeente. Jij zult de mensen voorgaan en hen meenemen in Mijn troonzaal, in het Heilige der Heiligen, zoals eens de priesters dat deden. Ik zelf je stem om Mijn Naam groot te maken. Ik zelf je handen, je gitaarspel om Mijn Heerlijkheid groot te maken. Genezing zal komen onder jouw bediening. Weet dat Ik welbehagen in je schep!’” Glenn had in zijn linkerhand de microfoon vast, terwijl zijn rechterhand op Davids hoofd rustte. Die voelde de zegen, de zalving van Gods Geest vanaf zijn kruin door zijn hele lichaam stromen. Een vreemde tinteling trok door zijn hele gestel. “Dank U Jezus!” sloot Glenn het gebed af, dat een beginpunt van een nieuwe tijd had ingeluid.

Vanaf die zondag, nu twee jaar geleden, was de verandering in de gemeente heel hard gegaan. Er waren nog een paar mensen weggegaan, maar wonderlijk genoeg voegde de Here gaandeweg meer en meer mensen toe. Ze kwamen uit verschillende gemeentes, sommigen zelfs uit de traditionele kerken: Hervormd, Gereformeerd en Katholiek. In het begin waren het vooral jonge gezinnen met kleine kinderen, maar na verloop van tijd kwamen er ook oudere bezoekers.

Eén ding hadden al deze broeders en zusters gemeen: een diep verlangen om God te aanbidden in Geest en Waarheid, precies zoals het in de Bijbel staat. Het nieuws verspreidde zich kennelijk als een vuurtje, want een jaar na die bewuste zondag moest de oudstenraad besluiten om een tweede dienst op zondag te organiseren, omdat het gewoon niet meer paste: de ruim 1000 christenen die op zondag de aula van de middelbare school transformeerden tot een plaats van aanbidding. Er werd al voorzichtig gesproken over een heuse opwekking. David laat het in gedachten allemaal weer de revue passeren.

“Dank U Jezus. Voor Uw werk. Uw wegen. Geef me voor vanavond Uw zalving om de worship van zondag voor te bereiden, zó, dat het de mensen in werkelijke vervoering van Uw Geest brengt,” spreekt David hardop uit terwijl hij zijn gitaar van de passagiersstoel pakt, de deur van zijn Audi achter zich dichtslaat en snel naar binnen rent.

De Rank heeft sinds een half jaar een eigen gebouw. Een langgekoesterde wens, die op wonderbaarlijke wijze in vervulling was gegaan. Geen gesjouw met stoelen en geluidsapparatuur op zaterdagavond meer. Geen vieze toiletten, kauwgom onder de stoelen en lege chipszakken in uitpuilende prullenbakken meer. Een eigen plek voor de geluids- en lichtman. Een echt podium met goede monitoren, prima versterking, uitstekende belichting. Davids redentie had de sceptici binnen de gemeente overtuigd: “Waarom zouden christenen met troep moeten werken? Wij zouden moeten uitblinken in kwaliteit! We dienen de Schepper van hemel en aarde, de Bron zelf. Die maken we toch niet groot met krakende microfoons?”

Toen De Rank haar eigen gebouw kocht en inrichtte, was David er avond aan avond om mee te werken aan het inrichten van de zaal.

“Hé David, alles goed?!” klinkt het uit de andere kant van de hal. Als hij omkijkt, ziet David dat de warme groet uit de mond komt van Marleen, de vrouw van de geluidstechnicus. Aardige mensen, Peter en Marleen.

Zetten zich helemaal in voor de gemeente en niemand hoort ze ooit klagen.

“Hé Marleen, hoi, ik zag je niet,” verontschuldigt David zich, terwijl hij haar een kus op de wang drukt, “Je ziet er fantastisch uit! Gaat het goed?” vervolgt hij, zonder haar vraag te beantwoorden.

“Ja heel goed. Peter en ik zijn afgelopen week even ertussenuit geweest. Heerlijk, even een week helemaal voor onszelf. Naar Vlieland geweest, waar jij en Elise ook een keer waren. We zaten in hetzelfde hotelletje. Heerlijk!”

“Ja, ik had het gehoord van Lies, wat goed! Dat is heel verstandig. Je moet ook echt waken over je tijd samen, anders wordt je gewoon geleefd. Is Peter er ook?”

“Ja, die is in de zaal. Heb een goede repetitie David! Ik ga nog even door met opruimen in het jeugdthonk.”

“Dank je wel. Jij succes met opruimen; die tieners kunnen een aardige rommel maken.”

De geluidstechnicus, Peter, houdt zijn adem in, terwijl hij onder de mengtafel, op zijn rug liggend probeert om de juiste plug in het apparaat te krijgen. Hij kan net niet zien waar die moet en al tastend in een wat ongemakkelijke positie, lukt het uiteindelijk.

“Pfffoe, da’s een lastige doerak,” mompelt hij in zichzelf.

“Zo Peet, lukt het, of lig je even uit te rusten van een weekje vakantie?”

“Wat?” Peter probeert net iets te snel omhoog te komen om te zien wie er zo grappig is.

“Au!” Hij stoot zijn hoofd aan de punt van het mengpaneel.

Wrijvend over de pijnlijke plek kijkt hij omhoog, “Ah, David. Nee, ik moest even die nieuwe microfoon op een ander kanaal prikken. Daar heb ik een galmpje aan gehangen. Jullie gaan nu spelen, toch?”

“Ja man. Ik heb er zin in. Zondag was geweldig! Wat een beweging van de Geest was er merkbaar. Je kon gewoon zien dat de hele gemeente

mee kwam in de aanbedding. Geweldig, die eenheid!” David loopt naar het podium, haalt zijn gitaar uit de koffer en plugt ‘m in. Hij is de eerste, dus kan hij even lekker inspelen.

Peter regelt het geluid in van Davids gitaar vanachter het mengpaneel. “David is echt zo geestelijk. Laat zich altijd door God leiden. Maar hoe werkt dat? Hoe versta je die stem dan? Hoe weet je nu of het je eigen gedachten zijn of echt iets van God? Of van de duivel? Die sprak toch ook tegen Eva? Hoe houd je het uit elkaar?” vraagt hij zich af, terwijl hij tevreden over het geluid achteroverleunt. “En dan nog, als je dan Gods stem verstaat... je moet het maar durven: alles opgeven, die stem achternagaan en vertrouwen dat God in alles voorziet. David is gewoon minder gaan werken, om meer tijd als worshipleader te hebben. Nou heeft hij wel een hele goeie baan, maar toch! Als God me zo zou roepen om weg te gaan. Zou ik het durven? Wat zei Marleen op Vlieland nou? Dat ze het idee heeft dat er misschien voor ons ook wel een nieuwe tijd aanbreekt? Dat God in de gemeente bezig is en dat het voor ons ook gevolgen kan hebben. Mooie gevolgen... mmm... maar ze wist niet wat voor gevolgen. Daar moeten we achter zien te komen. Voor bidden. Als God nou eens een briefje uit de hemel liet vallen,” Peter draait zijn luxe stoel wat rond en kijkt naar het plafond, “Als het zo duidelijk zou zijn, dan zou ik het durven. Willen. Ja, dan zou ik het zeker willen. Dan zou...”

“Peter, kun je Veerle’s microfoon openzetten?”

“Wat, oh, sorry jongens, ik lette even niet op.”

Behalve Veerle staat het voltallige worshipteam al op het podium. Ze kijken allemaal richting Peter.

“Oké, even snel schakelen nu,” denkt Peter als hij dat ziet en geconcentreerd regelt hij het geluid voor het worshipteam van de Rank.

“David, kunnen we komende zondag niet wat meer ruimte geven voor vrije aanbedding?” vraagt Veerle na het eerste nummer. “Ik heb dat in Albany in de States meegemaakt vorige maand, wauw!”

“Ik heb daar wat van gelezen. Is daar niet een opwekking aan de gang onder die Mexicaanse prediker of zo, hoe heet die ook alweer?”

“Jesus Martina! Ja, dat is een indrukwekkende kerel joh! Als die begint te spreken, voel je de zalving van de Heilige Geest over je heen komen zeg maar, Geweldig! Ik heb een paar diensten bijgewoond en werd zo opgebouwd zeg maar, dat is echt ongelooflijk! En tijdens de worship gaan ze op een gegeven moment gewoon in hun eigen woorden God groot maken. Dan houden ze zich niet meer aan de tekst van het lied, is echt geweldig!”

“Hûh, en de gemeente dan?” vraagt Dennis vanachter het drumstel, “Die weten dan toch niet meer wat ze moeten zingen?”

“Nee, jawel, nou ja.. Nee, kijk, die gaan ook in hun eigen woorden zingen. Iedereen maakt God zelf dan groot op zijn eigen manier. Maar wel op dezelfde melodie, snap je?”

“Maar wacht eens Veer, als iedereen in zijn eigen woorden zingt, wordt er dan ook in tongen gesproken?” vraagt David, die een mogelijkheid ziet om meer vrijheid in de gemeente te laten ontstaan. Voor het spreken in tongen, volgens de Bijbel een gave van de Heilige Geest, wordt nog te weinig ruimte gegeven, vindt hij. In de oudstenraad hebben ze het er de afgelopen maanden wel over gehad. Vincent, de voorganger en David willen de mensen aanmoedigen om zich in de taal van engelen vrij uit te spreken tijdens het gebed.

David doet het ook wel, als hij voorgaat in gebed, maar hij proeft dan dat er spanning in de gemeente ontstaat.

“Ja er wordt ook in tongen gezongen daar. Fantastisch!” bevestigt Veerle Davids vermoeden.

“Okay bro, laten we het gewoon proberen. Nu, gewoon hier met elkaar. Lekker los, lekker zingen,” mengt Randy zich in het gesprek vanaf zijn

cajon, een soort houten kist met aan de achterkant een gat en aan de binnenkant stalen snaren voor het creëren van een snaredrum geluid, “Gewoon lekker swingen man! David, zet maar in!”

Het muziekteam laat het repeteren van de voorgenomen nummers erbij inschieten, als ze ontdekken hoe heerlijk ze in hun eigen woorden God groot kunnen maken.

“Doorstroom ons.... geef genade Jezus.... Geef Uw levenswater Heer.... Laat me op U lijken Jezus.... Neem mijn leven.... Geef Uw Leven Heer.... Neem uw plaats.... Uw Liefde... Overstroom ons... Vervul ons... genees ons.... met Uw liefde... Uw Heerlijkheid... Koning Jezus... Sjalom... Adonai... Heee Kalabash tentei kalabashkasidee kasidee kalahee tatatata hiesh kalabash U bent Heilig... U alleen komt toe de eer, de heerlijkheid... Ja, U bent goed... U bent Liefde... tentei kalabashkasidee kasidee kalahee tatatata..”

Peter, die niet meezingt achter de mengtafel, voelt wel hoe bijzonder dit moment is en sluit ook zijn ogen. Langzaam begint ook hij in tongen te spreken. Voor het eerst in zijn leven. De woorden stromen als vanzelf over zijn lippen. Diep van binnen voelt hij hoe een enorm verdriet wordt aangeprikt, waarvan hij het bestaan niet eens wist. Terwijl de vreemde taal over zijn lippen komt, beginnen ook de tranen te stromen. Eerst zijn het alleen tranen, die hij over zijn wangen voelt rollen, maar al snel gaat het over in hevig snikken. Hij voelt hoe een overweldigend verdriet loskomt door het spreken in tongen.

Emoties van jarenlange afwijzing in zijn jeugd komen in alle heftigheid naar boven. Hij roept het uit: “OOOOH Heer! OOOOOH!” De pijn is zo hevig, dat hij zich van zijn stoel laat vallen en op de grond gaat liggen huilen. “OOOOH... Heer!” hij huilt nu zo hard, dat hij met opgetrokken benen met zijn hoofd tussen zijn knieën geklemd ligt.

“Heer, geef Uw genezing, raak Peet aan Heer, doorstroom hem met Uw liefde, Uw genade,” Marleen is binnengekomen en heeft in één

oogopslag gezien wat er aan de hand is. Ze zit geknield naast haar man en heeft beide handen op zijn hoofd gelegd. Peter kruipt tegen haar aan en wordt wat rustiger. Marleen streelt hem over zijn hoofd en fluistert: “De Here houdt van je Peet, Hij heeft je lief, Hij bevrijdt je, Hij omarmt je.”

David en de anderen laten de muziek langzaam uitfaden en zetten stil hun instrumenten aan de kant. Ze zijn allemaal onder de indruk van wat er gebeurde. Bij henzelf, maar ook wat betreft de ervaring die Peter had. Ze lopen naar de achterzijde van de zaal om samen met Marleen en Peter te bidden.

Het is ver na middernacht als ze de deur van De Rank achter zich dichttrekken.

2. Zeven - Drie

Een langgerekt, zeurend gevoel van moeheid trekt door Brams benen als hij de betonnen trap in het trappenhuis van de ambulancedienst oploopt. Het was laat gisteravond. Te laat eigenlijk. Met een aantal maten is hij na het eten toch nog de stad in geweest.

“Jongens, ik maak het niet te laat hè?!” had hij ze van tevoren gewaarschuwd, “Ik heb morgen zo’n graf zeven-drie, dus ik moet er vroeg uit!” Een aantal biertjes en sterke verhalen later was hij thuisgekomen. Vanmorgen vroeg liep hij voor dag en dauw de deur alweer uit op weg naar de ambulancepost. In de voortuin was hij David nog tegen gekomen, die zijn hond, een boxer, uit ging laten.

“Mogge buurman, doet je elleboog nog pijn?” had hij het korte hoegaat-het-oh-goed-en-met-jou-ook-goed-gesprek met zijn buurman geopend. Hij had hem toch lelijk geraakt met zijn fiets gisteravond en David zag er minder fris uit dan normaal, toen hij vanmorgen de hond ging uitlaten.

“Doet geen pijn meer hoor Bram, dank je wel dat je ernaar vraagt. Ik lag gisteravond wel heel laat in bed. Dus ik ben nog niet helemaal wakker, we hadden gisteravond een fijne oefenavond met de band in de kerk, vandaar,” legde David zijn onuitgeslagen voorkomen uit.

Bram had zijn buurman een goede dag gewenst en was naar de post gefietst. Hij vindt de buurman apart. Niet vervelend hoor, maar wel apart. Als hij het met Suus over zijn buurman heeft, dan noemt hij hem vaak spottend ‘mr. Perfect’, omdat alles in Davids leven er perfect uit ziet. Vrouw: knap, lief, zorgzaam. Kinderen: knap, slim, goed op school, beleefd. Hond: niet zo knap maar wel heel gehoorzaam en lief. Werk: dik betaalde baan. Auto: dikke A6. Huis: duur, Zuid, mooi, strak in de lak. Alles gewoon perfect. Altijd een glimlach, vriendelijk en attent. Soms als ze een heg gesprekje hadden, bekruipt Bram weleens het

gevoel dat hij zelf tekort schiet. Niet dat David zoiets tegen hem zegt, maar dat gevoel komt dan als vanzelf op.

Al mijmerend over zijn buurman staat Bram met zijn magneetpas in de hand en laat hij haast ongemerkt een langgerekte zucht tussen zijn lippen door ontsnappen. De hoge pieptoon van de deurbeveiliging geeft hem het teken om de deur open te trekken.

Net op het moment dat hij de deur opentrekt, komt er van de andere kant een collega van de nachtdienst door de deuropening stappen. Het is Charl, een boom van een kerel. Bijna twee meter lang en als je door je wimpers naar hem kijkt, denk je dat 'ie ook twee meter breed is. Altijd in een t-shirtje waarvan je denkt dat het ieder moment uit elkaar kan scheuren. Zijn spierballen en borstspieren lijken, als je met hem in gesprek bent, een ritmische dans te doen op muziek die ergens in dat enorme getrainde lijf nog resoneren van de laatste training in de sportschool.

“Hé Brammie, môgge pik! Wat zie je er weer heerlijk uit vanochtend! De tering, was het erg laat gisteravond?” Charl geeft Bram een vriendschappelijke klopp op de schouders, die de tengere Bram bijna doet omvallen.

“Ha Popeye. Laat? Ik weet echt niet meer hoe laat ik thuiskwam. En het is nu vroeg. Ik kan niet tegen die zeven-drie. Toen de wekker ging, dacht ik dat er een olifant op m'n kop stond. Toen ik nog op de vuilniswagen stond, kon ik er prima tegen, tegen dat vroeg beginnen. Maar dan had je geen avond- en nachtdiensten. Dit breekt je gewoon op man!”

“Sterkte jochie, ik ga even trainen en dan schuif ik lekker tegen die warme blote billen van m'n liefje aan.”

“Heeft ze ook nachtdienst gehad? Nou, 'trusten ouwe. Of ben je er nu uit?”